

Αγαπητή Σύνταξη,

πήρα το θάρρος να απαντήσω στη συμπαθέστατή μου μόνιμη κριτικό Θεάτρου σας για δυο λόγους:

Ο πρώτος είναι η μακρόχρονη και πληκτική πλέον επανάληψη, κατεδαφιστικών απόψεων εναντίον κάθε μου απόπειρας να σκηνοθετήσω στην Κύπρο τα τελευταία 20 περίπου χρόνια, λες και κάτι ατταβιστικά απωθητικό να της διατρέχει τη σπονδυλική στήλη μόλις ακούσει ότι υπογράφω μια παράσταση ως σκηνοθέτης προτού καν τη «δει»[:], όπως δηλαδή νιώθει κάποιος που έχει από καιρό αποφασίσει ότι ο συγκεκριμένος άσχετος με το Θέατρο κύριος, είναι persona non grata στο σπίτι της ή στη πατρίδα της! [Επειδή τα γραπτά μένουν, προκαλώ όποιον ενδιαφέρεται να ρίξει μια ματιά στις «κριτικές» της για μένα όλα τα προηγούμενα χρόνια. Από αρνητικές έως κατεδαφιστικές. Το σέβομαι, αλλά με απασχολεί πια, ως ψυχαναλυτική ιδιαιτερότητα και το σχολιάζω προσπαθώντας να το υποβαθμίσω...]

Ο δεύτερος λόγος που... σπάω τη σιωπή μου, είναι λόγω σοκ επειδή η τελευταία κριτική της κυρίας αυτής, ενώ τιτλοφορείται αρνητικά ως «η ασάφεια ενός σκηνοθετικού σκοπού», προκάλεσε σε όσους τη διαβάσαμε την αίσθηση ότι είναι «ο ύμνος ενός σκηνοθετικού σκοπού». Και το λέω αυτό γιατί η μακρόχρονή μου θητεία στο Θέατρο σε όλες του τις εκφάνσεις, με έμαθε να πιστεύω ότι ποτέ μια παράσταση δεν πρέπει να έχει μια μονοσήμαντη ερμηνευτική βάση έμπνευσης, αλλά να αφήνει πολλαπλές δικλίδες ερμηνείας των προθέσεων ή των προτάσεων του ποιητή. Δώσε μου την παράσταση που «δεν διδάσκει» με εμμονές, παρά

«ταξιδεύει» τον θεατή με φαντασία, τόλμη και εφηβικό θυμό, και της βγάζω το καπέλο.

Ε λοιπόν αυτό έκανε η πιο πάνω «κριτικός» Θεάτρου, ενώ πίστευε ότι ξανά μανά με... εκδικείται! Γιατί;

Μα επειδή για πρώτη φορά έπαψε να νομίζει πως είναι «ξερόλα» και το 'ριξε στις... δέχθεν αποστομωτικές ερωτήσεις προς κατηγορούμενο σκηνοθετάκο - λέγε με Νίκο.

[Δήλωση: Πρώτη φορά στις 350 και βάλε σκηνοθεσίες που διέπραξα στη ζωή μου, αντί να μου γράψουν αρνητική ή θετική κριτική, με «κατηγορούν» με εγκωμιαστικές πολυεπίπεδων προσεγγίσεων «ερωτήσεις».

Όποιος «κατεβάσει» τον συγκεκριμένο κατάλογο «ερωτήσεων» της κας Μολέσκη προς τον γράφοντα για την Ελένη του, θα διαπιστώσει ότι όχι μόνο κατάλαβε και αποκρυπτογράφησε όλες τις πιθανές εκδοχές της παράστασης που, υποτίθεται στηλίτευε επειδή υπήρξε «σκηνοθετικά ασαφής», αλλά και έκλεινε την αγενή της μη κριτική, με το αμίμητο για σοβαρή στή-

λη κριτικής Θεάτρου, «γιατί πρέπει να φεύγουμε κάθε φορά από μια παράσταση του Νίκου Χαραλάμπους με τόσες αναπάντητες ερωτήσεις;»

Διότι α) Γενεσιουργός δομή μιας καλλιτεχνικής περιπέτειας κα Μολέσκη μου, είναι οι πολλαπλές παράμετροι του πνευματικού υλικού υποδομής του, άρα στόχος ύπαρξης της Τέχνης γενικά δεν είναι οι διδασχές, οι συμβουλές, οι απαντήσεις δασκάλων προς μαθητές τους, παρά ο ερεθισμός της φαντασίας του κοινού και η διαιλεκτική της πολυεπίπεδης θεώρησης της ζωής και του θανάτου και β) επειδή παραπλανείτε όταν λέτε ότι δεν κα-

τάλαβατε τι είδατε, αφού μέσα από τις ερωτήσεις σας, αποκάλυπτετε όχι μια, αλλά δύο, τρεις και βάλε σωστές εκδοχές της σκηνοθετικής και ερμηνευτικής πρότασης προς «ναυτιλλομένους» ηθοποιούς της Ελένης και προς το νοήμον κοινό.

[Προκαλώ το πολιτιστικό τιμ του Φιλελεύθερου να τολμήσει να κάνει ένα γκάλοπ μέσα από την ομάδα των ηθοποιών που έπαιξαν στην Ελένη, αν όλα όσα γράφει η επίσημη κριτικός σας, δεν ειπώθηκαν με σαφήνεια -και όχι ασάφεια- στη γενική προετοιμασία και τελική φόρμα του έργου.]

Τέλος: Με την τελευταία της «απορία» περί της ακραίας και απαράδεκτης περιήλτωσης Χαραλάμπους, μόνο μια απάντηση έχω: Να μην έρχεστε κυρία Μολέσκη στις παραστάσεις μου. Έτσι κι αλλιώς τις βαριέστε και δικαίωμά σας. Έχω σκηνοθετήσει και παίξει μπροστά σε χιλιάδες θεατές σε παγκόσμιο επίπεδο, από Μόσχα μέχρι Νέα Υόρκη! Δεν θα μου λείψει η ...εξωγήνη παρουσία σας, εντάξει;

Νίκος Χαραλάμπους

Ηθοποιός-Σκηνοθέτης-
Δάσκαλος Θεάτρου